

Λατρεύει ἡ Ἄνασσα τὴν χώραν ταύτην καὶ οἱ προσφιλεῖς αὐτῆς Σκῶτοι κατέχουσιν ἕλην αὐτῆς τὴν καρδίαν καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ταπεινότατοι καὶ εὐτελέστατοι εἶνε φίλοι τῆς. Φέρεται πρὸς αὐτοὺς μετ' ἀγαθότητος καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐμένειαν αὐτῆς ἀνταποδίδουσι δι' ἀγάπης καὶ πίνουσιν εἰς ὑγείαν τῆς.

Ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τοῦ Ἰωάννου Βράουν, μικρὸς κτηματίας, ἡ Ἄνασσα ἀναμιχθεῖσα μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ τεθνεώτος ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπαρηγόρησε τὴν ἄπορον τυφλὴν χήραν, καθίσασα παρ' αὐτῆς ἐν τῷ μαγευρῶν καὶ τηρήσασα πάντα τὰ ἔθιμα ὡς ἐάν ἦτο στενὴ συγγενὴς τῆς πενθούσης οικογενείας.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Π. Ι. Φ.

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΡΟΔΟΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.]

Μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο μία μόνη παρηγορία ὑπελείπετο εἰς τὴν Κλαίρην, ἡ σπουδὴ· ἐπεδόθη δὲ συντόμως εἰς αὐτὴν καὶ ἐπλούτισεν ἀφθόνως τὴν μνήμην αὐτῆς καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἐπανευρίσκωμεν αὐτὴν μετὰ τρία ἔτη ἐν λαμπρῶ ἑσπερίδι, ἐν τῇ ἐξοχικῇ τοῦ πατρὸς τῆς παρὰ τὸ Σεδὰν οἰκίᾳ.

Ἡ Κλαίρη εἶνε τώρα ὑψηλὴ καὶ περικαλλῆς νεάνις, ἐκ τῆς ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ διατριβῆς αὐτῆς διατηρήσασα μόνον σοβαρότητά τινα ἢ ὅμως κολάζει ἡ γλυκύτης τοῦ βλέμματός τῆς.

Πρὸ ὀλίγου ἔμελψε τὸ μουσικὸν τεμάχιον, δι' ὃ ἠξιώθη τοῦ πρώτου βραβείου· εἶνε δὲ τοῦτο τὸ Inflammatus τοῦ θεοῦ Stabat τοῦ Ροσσίνι.

Οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες, οἱ εὐτυχεῖς οὗτοι τοῦ μέλλοντος κατακτηταί, ἐκρότησαν τὰς χεῖρας ἐνθουσιωδῶς ἐπικυρώσαντες τὴν ἀπόφασιν τῶν ἑλλανοδικῶν τοῦ Παρθεναγωγείου. Ἡ Κλαίρη ἀταράχως διέρχεται τὰς αἰθούσας καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ ἀνδρῶν τοῦ κήπου πρὸς ἀναψυχήν.

Δύο νεάνιδες περιεπάτουσιν ὑπὸ τὰ δένδρα ὀλίγον μεριμνῶσαι περὶ τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ συναυλίας. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν βημάτων τῆς Κλαίρης ἐστράφη καὶ εἶπε:

— Ἄ! σὺ εἶσαι! Ἐλα! ἔλα νὰ γίνῃς ἡ τρίτη Χάρις!

Ἡ ταῦτα λέγουσα εἶνε ἡ Λαύρα, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ τῆς Κλαίρης· τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὡς θέλομεν ἴδῃ, συνεχίζει περὶ σπουδαιοτάτου ἀντικειμένου μετὰ τῆς ἄλλοτε συμμαθητρίας τῆς Λευκῆς Δεζάντη.

— Καυμένη Κλαίρη μου, εἶπεν ἡ Λαύρα μεθ' ὀργῆς, συγχώρησέ μας. Δὲν ἠκούσαμεν τὸ ὠραῖον κομματί πού ἐτραγοῦσθης· δὲν ἔχω νοῦν διὰ τὴν μουσικὴν καὶ εἰξευρεῖς διατί· παρουσιάστησαν

δύο γαμβροὶ καὶ μεζητοῦν, ὁ δικηγόρος ποῦ ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ ὁ ἄλλος ποῦ ἔχει μεγάλην περιουσίαν. Πρέπει νὰ ἐκλέξω ὁ πατέρας μὲ ἀφίνει ἐλευθέρην· σὺ δὲν ἔνοεις τίποτε ἀπ' αὐτά· ἐγὼ κλίνω περισσότερο εἰς τὴν ἀξίαν ἀλλ' ἡ καλὴ μου φίλη, ἡ ὁποία πάντοτε μοῦ ἔδωκε καλὰς συμβουλὰς, μὲ συμβουλεύει νὰ προτιμήσω τὰ χρήματα. Εἶνε βλέπεις πολὺ λεπτόν τὸ ζήτημα.

— Ὅλοι αὐτὴν τὴν συμβουλήν θὰ σοῦ ἔδιδαν, καλὴ μου Λαύρα, εἶπεν ἡ Λευκὴ μετὰ ζωηρότητος· ἓνας δικηγόρος ἐπαρχίας δὲν κερδίζει τίποτε· τί δικας εἰμπορεῖ νὰ ἔχη;

Ἐγὼ ἔχω ἓνα ἐξάδελφον εἰς τὴν Λίλλην ὁ ὁποῖος ὑπερησπίσθη πολλοὺς μεγάλους κακούργους· ἡ ἔφημερίς ἐκεῖ τὸν παρωμοίασε μὲ τὸν Μιραμπώ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἐπίστευσε τὴν ἔφημερίδα· αὐτὸ μόνον ἐκέρδισεν ὁ ἐξάδελφός μου.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ κέρδος σοῦ φθάνει ν' ἀγοράσῃς ἐν ριπίδιον κᾶν;—καὶ ἔπειτα, Λαύρα μου, τί νὰ σοῦ εἰπῶ, σὺ δὲν εἶσαι δι' ἐπαρχίαν, σὺ ἀνήκεις εἰς τοὺς Παρισίους ὅπως τὰ ἄστρα ἀνήκουν εἰς τὸν οὐρανόν.

Οἱ Παρισίοι εἶνε ἡ πόλις τῶν γυναικῶν αἱ ἄσχημοι ἐκεῖ γίνονται ὠραῖαι, αἱ ὠραῖαι γίνονται θεαὶ καὶ τὰς λατρεύουν γονυπετεῖς· ὦ! οἱ Παρισίοι! ὅταν προφέρω τὸ ὄνομά των δὲν εἰξεύρω πῶς γίνομαι...

Ὁ ἄλλος νέος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐπάγγελμα ἀλλ' εἶνε πολὺ πλούσιος θὰ σὲ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Παρισίους· ἔχει ἄλογα, ἀμάξας, δύο γέροντας θεοὺς, θεωρεῖον εἰς τὸ Μελοδραμα, καὶ διατάζει ἀκόμη, ἀγαπητῇ μου Λαύρα; καὶ συλλογίζεσαι ἀκόμη τὸν δικηγορῆσικόν σου, ὁ ὁποῖος περᾶ τὴν νεότητά του φωνάζων ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ κακουργδικεῖον κρατῶν μίαν ὀμβρέλλαν μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ τρεῖς τέσσαρες ὀκάδες κιτρίνων δικηγορᾶν μὲ τὸ ἄλλο!

Λαύρα μου, ἂν πάρῃς αὐτὸν τὸν δικηγόρον θὰ μαλώσωμεν· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ πλέον φιλία μεταξύ μας· δὲν θέλω νὰ ἔχω σχέσεις μὲ τὰς ἀνοήτους.

Ἡ Κλαίρη ἤκουε μετὰ ποιᾶς φρίκης τὰς ἐπικινδύνους καὶ τόσον δελεαστικὰς ἐκείνας συμβουλὰς τῆς φίλης τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Ἡ δὲ Λαύρα παραχαλισθεῖσα ἀπὸ τὴν στωμυλίαν τῆς συμμαθητρίας τῆς καὶ νικηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων τῆς ἀπήντα διὰ σιγῆς ἰσοδυναμούσης πρὸς συγκατάθεσιν.

Ἡ ἔκλογη τοῦ συζύγου εἶχεν ἤδη ὀριστικῶς ἀπορρασισθῆ· ὁ μὲν δικηγόρος ἔχασε τὴν δίκην του, οἱ δὲ Παρισίοι ἐκέρδισαν τὴν ἰδικὴν των.

Ἡ Λαύρα ἔρριπτε τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ διέβλεπεν ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα μαγευτικὴν ὄπτασίαν περιχρυσῶν αἰθουσῶν, πολυφώτων, ἀδαμαντοκολλήτων κο-

σημάτων, ἑξαισίων στολῶν, νεφῶν ἀνακρόκου, κόσμον ὅλον ἀνθέων, μύρων, μουσικῆς, ἀπολαύσεως, γοητείας· ἐν ἐνὶ λογῷ τοὺς Παρισίους, τοὺς Παρισίους διαβλεπομένους ἐκ τῆς ἐπαρχίας· τὴν πρωτεύουσαν τῆς ὄνειροπολήσεως, τοῦ δράματος, τοῦ νεωτέρου μυθιστορήματος· τὸν γήϊνον παράδεισον πάσης Εὐᾶς· τὴν μόνην πόλιν ἐν ἣ αἱ γυναῖκες μένουσι πάντοτε τριακοντοῦτιδες.

Γενομένης τῆς ἐκλογῆς δὲν ἐβράδυνεν ὁ γάμος. Ὁ χάνων μίαν ἐβδομάδα τῆς νεότητός του ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ χάνει αἰῶνα ὅλον ἕαρος ἐν Παρισίαις.

Ἄλλ' ἡ πραγματικότης διεδέξατο τὸ ὄνειρον· Ἡ Λαύρα ὑπανδρεύθη τὸν πλοῦτον· καὶ ἡ ἀξία ἀπεπέμφθη.

Ἐν ταῖς πλουσίαις οἰκογενείαις ὁ γάμος τῆς μιάς ἀδελφῆς συνεπάγεται τὸν τῆς ἄλλης. Ἡ Κλαίρη ἂν καὶ ἐβίου ἐν τῇ μονώσει, τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὰ προσόντα ἦσαν λίαν γνωστὰ ἐν τῇ γενεθλίῳ πόλει, ἐν ἀγνοίᾳ δ' αὐτῆς προτάσεις γάμου ἐγίνοντο καθ' ἐκάστην πρὸς τὸν πατέρα της.

Ὁ κ. Ζοφρέν καὶ ἡ σύζυγός του εἶχον καταφύγη εἰς τὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐν χρήσει ἔτι ἀφελῆ τέχνασματα· ἐκάλουν εἰς γεῦμα ὀλόκληρον οἰκογένειαν, τὴν δ' ἐπαύριον ἐξήτουν τὴν γνώμην τῆς Κλαίρης περὶ τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ, συνδικτυμῶνος τῆς προτεραίας.

Ἡ Κλαίρη ἤνοιγεν ἐκπλήκτους ὀφθαλμούς καὶ παρετήρει τὴν μητέρα της. Ὁ κ. Ζοφρέν ἐπανελάμβανε τότε τὴν ἐρώτησιν μετὰ νοηλείας τινός, καὶ ἡ Κλαίρη ἀπεκρίνετο ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχεν ἐμποίησει εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν ἐντύπωσιν, καὶ ὅτι δὲν εἶχε μορφώση οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ γνομένην.

Τὸ συνοικέσιον ἐματαιοῦτο.

Ἐκ φιλοφροσύνης δὲ ἀπεκρίνοντο πρὸς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην ὅτι ἡ Κλαίρη πολὺ νέα οὐσα δὲν εἶχεν ἀποφασίση εἰσέτι ν' ἀποκατασταθῆ.

Ἄλλὰ τὸ ἐπόμενονον συμβᾶν διέκοψε πάσας τὰς πρὸς ὑπανδρείαν αὐτῆς ἐνεργείας, συνταράξαν τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ζοφρέν.

Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ ἐπενόησαν οἱ ἄνθρωποι τὴν τέχνην τοῦ καταστρέφεσθαι ἐντελῶς ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ.

Ὁ σύζυγός τῆς Λαύρας ἀπλοῦς ἑκατομμυριούχος ὢν καὶ προσπαθῆσας νὰ προσθήσῃ τρία ἑκατομμύρια εἰσέτι εἶχεν ἀπολέση ὅλην τὴν περιουσίαν του ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ τῶν Παρισίων.

Ἐπιστολὴ μετὰ δακρύων γραφεῖσα καὶ τὴν ὑπογραφήν τῆς Λαύρας φέρουσα ἀνήγγειλε τὸ δυστύχημα, ἡ δὲ δυστυχῆς γυνὴ ἀκολουθήσασα τὴν ἐπιστολήν της ἀφίκετο τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν πατρῶον οἶκον.

Ὁ σύζυγός αὐτῆς παρενοχλούμενος ὑπὸ τῶν δανειστῶν προσέφυγεν εἰς τὸ σὺνήθεσ καταφύγιον

τῶν τραυματιῶν τοῦ χρηματιστηρίου, τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Βελγίου.

Ἡ φρόνησις ἦτο ἐν τῶν κυρίων προσόντων τῆς οἰκογενείας τοῦ Ζοφρέν. Οὐδεὶς ἐπωφελήθη τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑβρίσῃ τὴν Λαύραν· ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς ὑπεδέξαντο αὐτὴν πάντες ὡσεὶ ἦτο εὐτυχῆς!

Συνήθως οἱ ἄνθρωποι μεταχειρίζονται τὰ ἀτυχήματα τῶν δυστυχῶν πρὸς κατάθλιψιν αὐτῶν.

Ἀπεφασίσθη μάλιστα ἐν κύκλῳ οἰκογενειακῷ νὰ τηρηθῆ ἡ ἐπιφάνεια καὶ νὰ καταβληθῆ πᾶσα προσπάθεια ὅπως φυλαχθῆ μυστικὸν τὸ ἐπισκῆψαν δυστύχημα.

— Πρέπει ν' ἀποφεύγη κανεὶς νὰ κινή τὸν οἶκτον, εἴπεν εἰς τὴν Λαύραν ὁ πατὴρ της· ὁ οἶκος ὅταν δὲν προέρχεται ἀπὸ φίλον ἢ ἀπὸ συγγενῆ εἶνε σχεδὸν πάντοτε εἰρωνεῖα.

Ἡ κοινωνία, ἣτις προσέχει εἰς τὰ φαινόμενα μᾶλλον ἢ εἰς τὰ πράγματα, ἐξηκολούθησε τὰς ἐπισκέψεις της εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κυρίου Ζοφρέν, καὶ αἱ ὠριμοὶ τὴν ἡλικίαν καὶ ματαιόσχολοι γυναῖκες, αἵτινες νομιζοῦσι πως ὅτι ὑπανδρεύονται αὐταὶ ὅταν ὑπανδρεύωσιν ἄλλας, ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των καὶ προέτειναν διαφόρους γαμβρούς εἰς τὴν μητέρα τῆς Κλαίρης.

Νέοι τινὲς ἔνεκα τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἢ τῆς περιουσίας αὐτῶν νομιζόντες δικαίως ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην τῶν προσενητριῶν, δὲν ἄφινον νὰ τοὺς διαφύγη καμμία πρόσκλησις εἰς τὰς ἐφesperίδας τοῦ Ζοφρέν καὶ ἀπετόλμων δειλῶς προεισαγωγικὴν τινα ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡ Κλαίρη ἤκουε πάντα ἄλλ' οὐδὲν ἀπεκρίνετο.

Εἶχεν ἐπινοήση τρόπον τινὰ συμπεριφορᾶς, ὅστις δὲν ἦτο οὔτε φιλαρέσκεια, ἢ μήτηρ τῆς αἰωνίου ἐλπίδος, οὔτε σοβαρότης ἀπειθαρρύνουσα. Ἐφαίνετο ὅλην αὐτῆς τὴν προσοχὴν ἔχουσα, ἐν παιδικῇ ἀφελείᾳ, εἰς τὰ μουσικὰ αὐτῆς τεμάχια, τὰ λευκώματα, τὴν πρὸς τὴν μητέρα της στοργήν, οὐδεὶς δ' ὑπέθετεν ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπῆρχεν ἄλλη τις σκέψις ἐκτὸς τῶν παιδαριωδῶν ἐνασχολήσεων καὶ τῶν ἀθῶων κλίσεων.

Ὀλόκληρος χειμῶν εἶχε παρέλθῃ πολλὰς συμπαράσυρας προτάσεις γάμου· ὁ Ἀπρίλιος ἐπανῆλθεν ἄνθοςτεφής.

Ἡ οἰκογένεια Ζοφρέν τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἐφesperίδα ἔδιδε τὸν μῆνα τούτου. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πλουσίου βιομηχάνου παρευρίσκοντο πλείους τοῦ συνήθους κεκλημένοι.

Πολλοὶ μνηστῆρες ναυαγήσαντες ἐπὶ τῆς ὑφάλλου τῆς ἀρνήσεως ἐπέβησαν πάλιν τοῦ ἐφορκίου τῆς ἐλπίδος, ἀναμένοντες μεταβολὴν καιροῦ.

Νέος τις κεκλημένος ἠγγέλη, ὁ Ἰούλιος Λαλῶνδας.

Ὁ νέος οὗτος τότε τὸ πρῶτον εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ζοφρέν. Ἐφαίνετο εἰκοσιῆξ μέχρις

εικοσιοκτώ ἑτῶν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ οὐδὲν τὸ ἐξαιρετικὸν παρίστα. Προῦχώρησε πρὸς τὴν οἰκοδόσποιαν, ἥτις ἔσφιγξε φιλοφρόνως τὴν χειρὰ του καὶ τῷ εἶπε·

— Ἡ κόρη μου δὲν κατέβη ἀκόμη, ὁ δὲ σύζυγός μου παίζει οὐδὲ εἰς τὴν αἴθουσαν. Θὰ σὰς συστήσω.

Τὸ θὰ σὰς συστήσω τοῦτο δὲν ἐφαίνετο ἔχον τὴν κοινὴν αὐτοῦ ἔνοιαν.

Βλέμματα συνεννοήσεως ἀντηλλάγησαν μεταξύ τῶν παρεστώτων, ὁ δὲ νέος, μόνος ἐν μέσῳ ἀγνωστος, διηυθύνθη πρὸς τραπέζιον τι καὶ ἤρξατο φιλολογῶν ἐν λεύκωμα.

Ἡ Κλαίρη κατέβη τέλος· δὲν ἐκώλυσε αὐτὴν νὰ κατέλθῃ ἐνωρίτερον ἢ περὶ τῆς στολῆς αὐτῆς ἐνσχόλητις· εἶχεν ἐργασθῆ ἐπὶ μίαν ὥραν ἐλαττώσασα πρὸς ὄφελος αὐτῆς τὰς ὥρας τῆς ἀργίας ὡς ἀπαιτεῖ ἐφεσπερὶς τις.

Ἡ μήτηρ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν δεῖξασα παρακειμένην ἔδραν, ἔπειτα δὲ τῇ εἶπεν· Ἀπόψε μᾶς ἦλθε νέος προσκεκλημένος... ὁ υἱὸς ἐνὸς πλαιοῦ φίλου τοῦ πατρὸς σου.

Ἡ Κλαίρη ἀπήντησε δι' ἀσημάντου τινος ἅ! καὶ δὲν ἐξηκολούθησε τὴν συνδιάλεξιν.

— Πολλὰ καλὰ λέγουν δι' αὐτὸν τὸν νέον, προσεῖπεν ἡ μήτηρ· ὁ πατὴρ του θέλει νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, διότι καλὸς γάμος θὰ διευκολύνῃ τὴν προαγωγὴν του· δὲν ἔχει περιουσίαν, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῷ ὑπεσχέθη θέσιν ἐλεγκτοῦ εἰς τὸ Λογιστήριον.

— Λοιπὸν; εἶπεν ἡ Κλαίρη κατὰ πρόσωπον παρατηρήσασα τὴν μητέρα της.

Τὸ λοιπὸν τοῦτο ἐσήμαινε·

— Διόλου δὲν μὲ μέλει δι' ὅλα αὐτὰ! τὸ δὲ προσηλωθὲν ἐπὶ τῆς μητρὸς της βλέμμα ἐδήλου·

— Πάλιν τὰ ἴδια! δὲν θέλω νὰ μοι ἐκλέξῃ ἄλλος τὸν σύζυγόν μου· ἐγὼ μόνη μου θὰ τὸν ἐκλέξω.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ προσέθηκεν·

— Εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ποῦ κλείει τὸ λεύκωμα καὶ ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς. Τῷ ὑπεσχέθη νὰ σοῦ τὸν συστήσω!

Ὁ Ἰούλιος Λαλώνδας προῦχώρησεν, ὑπέκλινε πρὸ τῆς Κλαίρης, ἡ δὲ κυρία Ζοφρὲν εἶπε τὰς τυπικὰς τῆς συστάσεως φράσεις.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ταύτην ὁ νέος διηυθύνθη πρὸς τὸ κλειδοκῦμβαλον.

Ὁ μητρικὸς ὀφθαλμὸς δὲν ἀπατάται· ἡ κυρία Ζοφρὲν παρετήρησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἦτο ἐκτάκτως τεταραγμένη, εἰ καὶ συνεκράτησεν ὅσον ἡδυνήθη τὴν ταραχὴν αὐτῆς.

Ὁ Ἰούλιος Λαλώνδας ἐντούτοις δὲν ἦτο Ἀντίνοος ἐν μελαίνῃ στολῇ, ὥστε ἐμέσως διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος νὰ καταμαγεύσῃ τὴν νεάνίδα.

Ἡ μήτηρ τῆς Κλαίρης ἐνδιεφέρετο νὰ διευ-

κρινῆσθαι τὸ συγκινήσαν τὴν θυγατέρα της αἴτιον, πρὸς τοῦτο δὲ μετεχειρίσθη κάλλιστον μέσον· ἐσίγησε καὶ δὲν ἠρώτησε.

Τότε δὲ ἠρώτησεν ἡ Κλαίρη ἀλλὰ μετὰ μακρὰν σιγὴν.

Ἡ μήτηρ ἀπήντησεν, ἀλλ' ἀτημελῶς, ὡς νὰ μὴ ἔδιδε καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς ἀναφερομένους εἰς τὸν νέον ἐρωτήσεις.

— Εἶνε ἀπὸ τὸ Ε*, ἐσπούδασεν εἰς τοὺς Παρισίους· αὔριον θὰ γευματίσῃ μαζί μας.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ Κλαίρη ἐρήγησεν.

Ἡ κυρία Ζοφρὲν ἐζήτηε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἀλλὰ ματαίως.

Κατὰ τὴν ἐσπερίδα ἐκείνην ἡ νεάνις ἐφάνη διάφορος ὅλως ἑαυτῆς· τότε τὸ πρῶτον ἀφῆκε τὴν σοβαρότητα, τὴν σοβαρότητα ἐκείνην ἣν διετήρει ἀπὸ τοῦ παρθηναγωγείου, καὶ ἤρξατο μειδιῶσα, τὰ δὲ μειδιάματα αὐτῆς καιτοὶ ἐπιτετηδευμένα κατ' ἀρχὰς διέχυσαν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν της θαυμάσιον θέλητρον.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔμενεν ἐκπληκτος.

Ἡ κυρία Ζοφρὲν ἐπεθύμει ἀνυπομόνως ν' ἀνακοινώσῃ τὰς σχέσεις αὐτῆς εἰς τὸν σύζυγόν του, καὶ ἐνευεν εἰς αὐτὸν ὑπερβεν τῆς κεφαλῆς τοῦ συμπαίχτου του, παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ οὐστ' ἀλλ' ὁ Ζοφρὲν, ὅστις ἔχανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, περιέμενε νὰ τὸν εὐνοήσῃ ἡ τύχη διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ἀνθρωπος παίζων οὐστ' εἶνε μόνος ἐπὶ γῆς, δεκατρία παιγνιόχαρτα ἀποτελοῦσι τὸν ὀρίζοντα αὐτοῦ.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ἡ Κλαίρη ἔκρουε τὸ κλειδοκῦμβαλον· ἡ νεάνις ἐμουσούργει περιπαθῶς μελωδίαν τοῦ Χέρτζ, πολλάκις ὑπὸ εὐγε διακοπεῖσα, εἶτα δὲ χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ νὰ τὴν παρακαλέσωσι, τοῦθ' ὅπερ ἐξέπληξε σφόδρα τὴν μητέρα της, ἔμελεψε τὸ *Bel raggio* τῆς *Σεμιράμιδος*.

Ἡ κυρία Ζοφρὲν οὐδὲν ἐνόει· ἐντούτοις τὸ μυστήριον ἐκεῖνο εἶχεν αἰτίαν τινα, ἀνακαλυφθεῖσαν μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

Ἡ κυρία Ζοφρὲν ὠραίων τινὰ ἐσπέραν τοῦ Μαΐου περιεπάτει μετὰ τῆς θυγατρὸς της ἐν τῷ κήπῳ καὶ συνδιελέγετο μετ' αὐτῆς περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων· αἴφνης ἡ ἀγαθὴ μήτηρ ἐφίλησε τὴν Κλαίρην καὶ εἶπεν αὐτῇ.

— Ὁ φίλος τοῦ πατρὸς σου, ὁ κύριος Λαλώνδας σὲ ζητεῖ εἰς γάμον διὰ τὸν υἱόν του.

Ἡ Κλαίρη ἀντησπάσθη τὴν μητέρα της καὶ εἶπε συγκεινημένης·

— Δέχομαι!

— Τώρα, προσεῖπεν ἡ μήτηρ, ἐξήγησέ μου τα ὅλα, διότι δὲν ἐνοῶ τίποτε ἐξ ὧν βλέπω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν.

Ἡ Κλαίρη ἔδρεψεν ἐν λευκὸν ῥόδον καὶ εἶπε:

— Καλή μου μητέρα, αυτό τὸ ρόδον εἶνε ἡ ἰδική μου φίλη τοῦ παθυναγωγείου, ἡ ὁποία μ' ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπανδρευθῶ. Ἐνθυμείσθε τὴν ἐσπερίδα τοῦ Ἀπριλίου ὁ κ. Ἰούλιος Λαλώνδας εἶχεν εἰς τὴν κομμιδοδόχην του ἐν τριαντάφυλλον ὅμοιον μὲ τοῦτο. . . Καὶ πάλιν δὲν ἐννοεῖτε, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Εἶνε ὀλόκληρος ἱστορία καὶ ὅταν θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ θὰ τὰ ἐννοήσετε ὅλα.

Τότε ἡ Κλαίρη διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ λευκοῦ ρόδου τοῦ παθυναγωγείου, ἐν τέλει δὲ εἶπε:

— Ἀφ' οὗ πρέπει μία νέα νὰ ὑπανδρευθῆ, θὰ ὑπετασσόμενη βέβαια εἰς τὸν κοινὸν νόμον, ἀλλ' ἐπρόσκεινα ὄχι συμβουλήν, ὅπως ἡ καυμένη ἡ Λαυρα μας, ἀλλὰ κἄτι τι ποῦ νὰ ὁμοιάξῃ μὲ σημεῖον τῆς θείας Προνοίας.

Ἄμα εἶδον πρώτην φοράν τὸν κ. Λαλώνδαν μού ἐφανη ὅτι ὁ δάκτυλος τῆς θείας προνοίας μού τὸν ὑπεδείκνυεν ὡς τὸν ἀναμενόμενον σύζυγόν μου.

Ἡ κυρία Ζοφρέν ἔσφιγγε τὴν θυγατέρα της ἐν τῇ ἀγκάλῃ της.

— Ὁ δάκτυλος τῆς θείας Προνοίας εἶνε πνευτοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὀφθαλμούς διὰ νὰ τὸν ἴδῃ. Θὰ εἶσαι εὐτυχῆς κόρη μου! . .

Ἡ μητρικὴ αὐτῆ πρόρρησις ἐπληθήσευ. Σήμερον ἡ Κλαίρη διανύει τὸ πέμπτον τοῦ γάμου της ἔτος καὶ ὁ μὴν τοῦ μέλιτος αὐτῆς δὲν ἔληξε, τὰ πάντα δὲ μάλιστα προσημαίνουσιν ὅτι δὲν θὰ λήξῃ ποτέ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

Ἐκ τῆς ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος τῆς χαρτεμπορίας (Paper Trade Journal) ἐρασιζόμεθα τὰς ἐπομένους περιέρχους πληροφορίας περὶ τῶν ποικίλων χρήσεων τοῦ χάρτου ἐν τοῖς ἡμετέροις χρόνοις.

Πόρρου ἀπέχομεν, γράφει ἡ ἐφημερίς αὕτη, τοῦ παπύρου τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς διφθέρας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων. Ἄγνοιαν δὲ παχυλὴν ἐλέγχει ὁ νομίζων ἀδόχη ὅτι χρήσις τοῦ χάρτου γίνεται μόνον ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, πρὸς ἐκτύπωσιν βιβλίων καὶ ἐφημερίδων ἢ πρὸς γραφήν. Ὁ δέκατος ἔνατος αἰὼν, εἰ καὶ πολλοὶ ἀποκκλῶσιν αὐτόνπεζόν, εἶδε πράγματα θαυμασιώτερα τῶν ἀραβικῶν μυθολογημάτων. Ἄς ἀπκριθῆσωμεν μόνον ἄνευ σχολίων τὰς διαφορὰς περιόδους τῆς βιομηχανικῆς χρησιμοποίησεως τοῦ χάρτου ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο λόγος περὶ χαρτίνων χειρῶν, καὶ περιλιμίων καὶ ὑποκαμίστων καὶ περὶ κυφελῶν μελισσιῶν χαρτίνων, πάντες ἢ σχεδὸν πάντες κατέκριναν τὸ πρᾶγμα ὡς παραλογώτατον· καὶ ὅμως σήμερον τὰ χαρτίνα ἐνδύματα εἶναι συνηθέστατα. Ἄθο-

ρίβως δ' ἐγενικεύθη καὶ ἡ χρῆσις τοῦ χάρτου πρὸς κατασκευὴν ἀντικειμένων ἤττονος σπουδαϊότητος, οἷον κορωνίδων εἰκόνων, ῥόπτρων καὶ πλακῶν, ἐκ τῶν ἐνεπιγραφῶν ἐκείνων τῶν προσηλουμένων εἰς τὰς θύρας. Τούτοις δ' ἐπηκολούθησαν αἱ ἐκ πεπιεσμένου χάρτου λέμβοι, καὶ τὰ ἀκάτια, καὶ αἱ κῶπαι. Ἡ κατασκευὴ χαρτίνων τροχῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, ὑποληφθεῖσα τὸ κατ' ἀρχὰς ὡς ἀποκύημα νοσοῦσης διανοίας, ἀπεδείχθη τσοῦτον ἐπιτυχῆς, ὥστε σήμερον ἐν ταῖς μεγάλας σιδηροδρομικαῖς γραμμαῖς ἀπὸ Νέας Ὑόρκης εἰς Σικάγον καὶ ἐν ταῖς διακλαδώσεσι τοῦ Εἰρηνικοῦ οἱ χαρτίνοι τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν τροχοὶ ὑπερβκίνουσι τοὺς ἐξηκοντακισχιλίους. Ἀπὸ τινων μηνῶν μέγα τι ἐργαστήριον κλινοσκευῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πωλεῖ στρώματα καὶ σκεπάσματα καὶ προσκεφάλαια ἐκ χάρτου. Διὰ ταινιῶν μανιλλίου χάρτου ἐπιθεμένων ἀλλήλαις καὶ προσκολλωμένων διὰ κόμμεως, κοσμουμένων δὲ καὶ διὰ παρυφῶν χαρτίνων ἐπίσης, κατασκευάζονται σκεπάσματα, κλλιτεχνικώτατα ἔχοντα ποικίλαμα, ἐλαφρότατα καὶ ἄμα θερμότατα, ἅτινα εἶναι περιζήτητα τὸν χειμῶνα. Ταῦτα παλαιούμενα ἀνακαινίζονται εὐκολώτατα διὰ τοῦ σιδηρώματος. Ἀναμιγνυομένων εἰς τὴν μάζαν τοῦ χάρτου λευκώματος, τιτάνου καὶ στυπτηρίας κατασκευάζονται πίθοι, πιθάκναι καὶ ἄλλα ἀγγεῖα στερεώτερα τῶν ξυλίνων καὶ καταλληλότερα πρὸς μεταφορὰν ρευστῶν, οἶνοπνευμάτων, πετρελαίου, κλπ. Ἐργαστήριόν τι ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατασκευάζει ἐμβαδας, σανδάλια, ὑποδήματα χαρτίνα ὑδατοστεγῆ, τηροῦντα θερμοτάτους τοὺς πόδας. Μετὰ πολλὰς βελτιώσεις καὶ τελειοποιήσεις ἐδυνήθησαν διὰ τῆς μάζης τοῦ χάρτου νὰ λαμβάνωσιν ἀκριβέστατα τὸ σχῆμα τοῦ ποδὸς μέχρι τῶν ἀστραγάλων, ὥστε ἕκαστος προμηθεύεται ἀρμόζοντα πρὸς τὸν πόδα του ὑποδήματα, ἐν ᾧ διὰ τῶν καλαποδίων δὲν ἦτο κατορθωτὴ τσαύτη ἐντέλεια. Ἀλλὰ καὶ τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἐγένετο ὑπηρετικὴ ἡ χαρτοποιεῖα, ἀπεργαζομένη στεφάνους θυρῶν καὶ παραθύρων, γεισώματα, φατνώματα καὶ τὰ τοιαῦτα. Τίς οἶδεν! ἴσως κατοικήσωμέν ποτε καὶ ἐν χαρτίναῖς οἰκίαις, ἀναμνησκουσαις ἐν μεγάλῳ τὰ χαρτίνα κτίρια τῶν παιδικῶν μας παιγνίων!

Π.

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΕΣ

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀσίν ἐν Σουμάτρα, ὅστις πρό τινων ἐτῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀντέστη νικηφόρος κατὰ τῶν Ὀλλανδῶν, ἔχει ἀρίστην περὶ ἑαυτοῦ γνώμην, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν τίτλων